

Posudek oponenta na bakalářskou práci Adély Tiché

„Feng Zikai jako hudební pedagog“

Všestranně zdatný umělec Feng Zikai bez pochyby patří k osobnostem, které se výrazně zasloužily o rozvoj čínského hudebního vzdělávání v první polovině 20. století, přesto však jeho přínos v hudební sféře zůstává v západní literatuře téměř neprobádán. Na prvním místě je tedy třeba ocenit výběr tématu práce „**Feng Zikai jako hudební pedagog**“ i hlavního pramene, který dosud nebyl v západní odborné literatuře náležitě analyzován a zhodnocen.

Práce sestává ze tří částí. První z nich představuje širší kontext průběhu „modernizace“ čínské hudby, který je nezbytnou podmínkou pro pochopení tvůrčího přínosu Feng Zikae. Drobnou výtkou je absence informací o působení těch reformátorů, kteří kritizovali překotné přejímání západních kompozičních postupů. Z textu práce vzniká poněkud mylný dojem, že Feng Zikai byl jediným proponentem hudebního vzdělávání navazujícího na domácí tradici. Kromě zmiňovaného Wang Guanqiho se debat o ideální podobě tzv. nové hudby účastnily i osobnosti stojící v opozici k zastáncům plné westernizace (Liu Tianhua, Zheng Jinwen). Nehledě na fakt, že vztah některých osobností k otázce zaostalosti čínské hudby a vhodného způsobu „modernizace“ nebyl zcela jednoznačný a v průběhu let se měnil (to je patrné například ze srovnání dvou děl Wang Guanqiho *Deguo ren zhi yinyue shenghuo* z roku 1924 a *Zhongguo yinyue shi* z roku 1934).

Druhá kapitola čtenáře seznamuje s osobností Feng Zikae s důrazem na jeho pedagogické působení v letech předcházejících vydání Úvodu do hudby.

Nejcennější částí práce je poslední kapitola věnovaná specifikům Fengova působení v oblasti hudebního vzdělávání. Hlavním podkladem pro analýzu je Fengovo v čínském prostředí nejoslavovanější hudebně-naučné dílo – Úvod do hudby (*Yinyue rumen* 音樂入門). Zde se nabízela možnost zhodnotit proměny Fengových názorů prostřednictvím analýzy rozdílných vydání a jejich předmluv (jen do roku 1949 vyšlo pojednání 28krát), ale ta bohužel zůstala nevyužita, neboť autorka měla k dispozici pouze jedno vydání z roku 2018.

Je otázkou, zda by se chvályhodný záměr vystihnout Fengův osobitý styl představení hudebních zákonitostí nepodařilo naplnit lépe, pokud by autorka srovnala *Úvod do studia hudby* s předcházejícím dílem *Základy hudby*, které dle čínských badatelů vychází z japonské literatury. Neméně zajímavé by bylo srovnání s texty Wang Guangqiho zaměřenými na stejnou

tématiku. I Wang Guangqi používal podobné metody přibližování zásad evropské hudební terminologie za pomoci příkladů z běžného života a z čínského tradičního hudebního pojmosloví (například vysvětlení západní polyfonie jako analogie toku čínských řek v *Xiyang yinyue shi*).

Po jazykové a stylistické stránce práci není co vytknout. Rovněž kvalita překladu je na vysoké úrovni.

Možné otázky k diskusi: Spatřuje řešitelka kromě odlišného chápání hudby jako „užitkového nástroje přeměny společnosti“ a „umělecké disciplíny nejvíce schopné oslovit lidské nitro“ (str. 60) ještě nějaké další rozdíly u Feng Zikaie a Wang Guanqiho, zejména v chápání vývoje a vztahu čínské a západní hudby? Jsou u nich nějaké podobnosti?

Navrhuji hodnocení „výborně“.

Lenka Chaloupková

1. 9. 2021